

Sygn. akt X Ga 48/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Katarzyna Żymelka

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2015 r. w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. (...) w W.

przeciwko J. G. (G.)

o zapłatę

w postępowaniu uproszczonym

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 4 listopada 2014 r.,

sygn. akt VII GC 1060/14

1) oddala apelację;

2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) zł z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Katarzyna Żymelka

Sygn. akt X Ga 48/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 4 listopada 2014 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo A. (...)w W. o zasądzenie od J. G. kwoty 1.320,99 zł wraz z ustawowym odsetkami i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 197 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu Sąd I instancji wskazał, że pozwany zawarł z (...)Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych: dnia 12 maja 2010 r., 17 września 2011 r. oraz 30 września 2011 r. Umowa z 17 września 2011 r. została anulowana. W dniu 30 sierpnia 2013 r. powód zawarł z (...)Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. ramową umowę przelewu wierzytelności pieniężnych wymienionych w załączniku nr 1 do umowy. Zgodnie z tą umową powód nabył od cedenta wierzytelności przysługujące mu w stosunku do podmiotów wymienionych w załączniku nr 1 do umowy mającym formę listy wierzytelności. Załącznik nr 1 do umowy nie zawiera jednak informacji odnośnie nazwy dłużnika, jego danych, numerów faktur lub not niezapłaconych przez dłużnika, dat wystawienia faktur lub not, terminów płatności, kwot do zapłaty określonych na fakturach lub notach wystawionych dłużnikowi, salda pozostałego do zapłaty dłużnikowi oraz wysokości odsetek.

W ocenie Sądu Rejonowego za zasadne uznać należało zarzuty pozwanego, zmierzające do podważenia skutecznego nabycia przez powoda wierzytelności, a co za tym idzie legitymacji czynnej. W oparciu o materiał dowodowy zaoferowany przez stronę powodową, w szczególności w świetle zapisów umowy o przelewie wierzytelności zawartej pomiędzy powodem a zbywcą wierzytelności oraz załącznika do umowy wierzytelności, nie obejmującego wykazu przelanych wierzytelności, nie ma podstaw do przyjęcia istnienia roszczenia powoda w stosunku do pozwanego. Powód nie wykazał, iż doszło do przelewu wierzytelności, której dochodzi w procesie.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł powód zaskarżając wyrok w całości i wnosząc o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa w całości i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu za obie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania.

Zaskarżonemu wyrokowi powód zarzucił naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 k.p.c. w zw. z art. 509 k.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego i błąd w ustaleniach faktycznych, co skutkowało przyjęciem przez Sąd I instancji, że powód nie wykazał w sposób dostateczny podstawy żądania pozwu, a tym samym skuteczności nabycia wierzytelności będącej przedmiotem postępowania oraz nierozpoznanie istoty sprawy w zakresie roszczenia o zapłatę poprzez niezbadanie podstawy merytorycznej roszczenia.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelację w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505¹⁰ § 1 k.p.c. sąd rozpoznaje w składzie jednego sędziego, a zgodnie z § 2 tego przepisu sąd może rozpoznać apelację na posiedzeniu niejawnym, chyba że strona w apelacji lub w odpowiedzi na apelację zażądała przeprowadzenia rozprawy – w niniejszej sprawie strony takiego wniosku nie złożyły.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli Sąd II instancji w postępowaniu uproszczonym nie prowadzi postępowania dowodowego to uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Apelacja powoda nie może odnieść skutku, gdyż wyrok Sądu I instancji jest słuszny, odpowiada prawu i został wydany w wyniku należytej przeprowadzonego postępowania dowodowego. Na podstawie zgromadzonych dowodów Sąd Rejonowy właściwie ustalił stan faktyczny, bez przekraczania granic swobodnej oceny dowodów, wyznaczonych normą art. 233 k.p.c.

Należy wskazać, że sądowi I instancji można zarzucić naruszenie przepisu art. 233 k.p.c. wykazując, że sąd wyciąga wnioski wbrew treści dowodu z naruszeniem zasad logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko takie uchybienia mogą być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Za niewystarczające należy uznać samo przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze poszczególnych dowodów i ich ocenie – odmiennej niż ocena sądu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., sygn. akt III CKN 4/98; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2000 r., sygn. akt V CKN 17/00; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 1999 r., sygn. akt II UKN 76/99; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 lipca 2013 r., sygn. akt I ACa 698/13).

Ocena sądu ma być oparta na wszechstronnym rozważeniu zebranego materiału. Taka ocena obejmuje kolejno jego uporządkowanie, odniesienie się do wszystkich przeprowadzonych dowodów i każdego z osobna i w konsekwencji wskazanie, które z faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy zaistniały bądź nie zaistniały. Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, Sąd Okręgowy uznał, iż Sąd I instancji postąpił prawidłowo i wypełnił wszystkie wskazane wymogi, związane ze wszechstronnym rozważeniem materiału dowodowego.

Sąd Okręgowy podziela ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy stwierdzając, iż ocena ta jest bezstronna, racjonalna i wszechstronna. W szczególności prawidłowo ustalił Sąd Rejonowy, że z materiału dowodowego przedstawionego przez powoda nie wynika, jaka wierzytelność była przedmiotem przelewu.

Powód załączonymi dokumentami nie wykazał, że przedmiotem przelewu były wierzytelności jakie przysługiwały (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością wobec pozwanego. Nie wynika to ani z treści umowy przelewu wierzytelności, ani z załącznika dołączonego do niej. Dołączenie do pozwu umowy jaką cedent zawarł z pozwanym oraz faktur dotyczących tej umowy nie jest wystarczające dla przyjęcia, że przedmiotem przelewu była wierzytelność powstała z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, jaką cedent zawarł z pozwanym. Z dokumentów załączonych przez powoda nie wynika jakich wierzytelności i jakich dłużników dotyczy umowa przelewu wierzytelności. Załącznika do umowy nie stanowią w szczególności złożone przez powoda karty. Treść załącznika nie odpowiada wydrukowi karty oznaczonej nr 36. Brak jest w szczególności kolumny oznaczonej jako NIP/REGON. Dodatkowo należy wskazać, że zgodnie z treścią umowy jej załącznik stanowi płyta DVD z danymi, która nie została przedłożona przez powoda.

Ponadto, jak w wyniku z § 3 ust 2 umowy przelewu wierzytelności, wierzytelności przechodzą na nabywcę (powoda) pod warunkiem uiszczenia przez niego kwoty określonej w ust. 1 § 3 umowy. Do chwili zapłaty przez powoda wynagrodzenia na rzecz cedenta wierzytelności przysługują zbywcy. Powód nie przedstawił żadnych dokumentów, z których wynikałoby, że zapłacił na rzecz cedenta kwotę określoną w ust 1 § 3 umowy cesji wierzytelności. W związku z powyższym brak jest potwierdzenia, że jakiekolwiek wierzytelności zostały skutecznie nabyte przez powoda od (...)Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością na podstawie tej umowy cesji.

Wobec powyższego uznać należało, że wnioski Sądu I instancji zostały logicznie powiązane z zebrany w sprawie materiałem dowodowym. Sąd Rejonowy nie przekroczył granic swobodnej oceny dowodów i nie popełnił błędów w logicznym rozumowaniu. Skarżący nie przedstawił natomiast wniosków ani środków dowodowych, które mogłyby podważyć trafność ustaleń Sądu Rejonowego.

Z powyższych względów zarzuty pozwanego nie zasługiwały na uwzględnienie.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy, na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Orzeczenie o kosztach postępowania odwoławczego oparto na przepisie art. 98 k.p.c. oraz art. 391 § 1 k.p.c.

Na koszty poniesione przez pozwanego w toku postępowania odwoławczego złożyło się wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 90 zł. Wysokość zasądzonego wynagrodzenia pełnomocnika w postępowaniu apelacyjnym Sąd ustalił w oparciu o § 6 pkt 2 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz.1349 z późn. zm.).

SSO Katarzyna Żymelka